

De Mooiste Gezichten van Zutphen

Menno Norg

Mijn bezoek aan de man die deze week centraal staat, is normaal niet zo vrolijk als vandaag. Op een vrijdagmiddag, wanneer de wachtkamer leeg is, ontvangt hij mij in zijn spreekkamer en begint op mijn verzoek te vertellen.

Hij is geboren in Gouda in een gezin waarvan de vader toen werkzaam was in het ziekenhuis, maar later zelf ook huisarts werd. Nadat zijn vader nog korte tijd in Kampen een huisartsenpraktijk had, zijn ze verhuisd naar Zutphen om daar een bestaande praktijk over te nemen. In totaal had zijn vader deze praktijk 30 jaar, tot het moment waarop hij als zoon deze overnam.

Hij groeide op in Zutphen, had er een fijne jeugd met veel vriendjes. Hij vertelt me dat hij zichzelf niet echt als uitgaansbeest zag, maar als ze uitgingen was dat meestal naar de Swinx. Als kind ging hij naar de Prins Bernardschool (waar nu de moskee is gevestigd), vervolgens naar het Baudartius College en is toen geneeskunde gaan studeren in Nijmegen. De keuze voor geneeskunde was eigenlijk op de middelbare school al gemaakt.

In Nijmegen woonde hij op verschillende plekken en leerde daar ook zijn huidige partner kennen. Na afronding van de geneeskunde-opleiding moest hij in militaire dienst en was daarvoor gestationeerd op een kleine kazerne in Ermelo. Als basisarts had hij toen direct al een relatief hoge functie, tweede luitenant, wat duidelijk voordelen gaf, zelden bivak en flexibeler tijden.. Wel moest hij diensten draaien, waar zelden iets gebeurde, dus dat was ronduit saai.

Hoewel het nu ondenkbaar is, was het eind jaren '80/begin '90 niet makkelijk om huisarts te worden. Voor de opleiding was het aantal kandidaten 180, terwijl er maar 24 plekken beschikbaar waren.. Daardoor heeft hij eerst nog een periode van anderhalf jaar als arts op de Eerste Hulp in het ziekenhuis in Oss gewerkt. Achteraf was dat een leerzame periode, doordat er patiënten via de huisarts of ambulance met uiteenlopende acute ziektebeelden binnen kwamen, waarbij dan vlot een diagnose en behandelplan opgesteld moest worden. Deze ervaring is erg helpend geweest binnen zijn eigen praktijk, waar soms ook mensen met een acuut beeld binnen kwamen. De huisartsenopleiding volgde hij vervolgens aan de VU in Amsterdam, terwijl hij in Nijmegen bleef wonen. Hij woonde er van 1983 tot 1996 en verhuisde toen terug naar Zutphen.

Over de keuze om de praktijk van zijn vader over te nemen heeft hij wel even moeten nadenken. Je wordt in zo'n geval natuurlijk altijd vergeleken met je voorganger, zeker als dat je vader is en bovendien kennen velen je al doordat je in deze plaats bent opgegroeid. Uiteindelijk besloot hij de praktijk wel over te nemen en bedacht zich daarbij dat hij nou eenmaal is wie hij is en de dingen op zijn eigen manier zou gaan doen.

Ik vroeg hem waarom hij voor dit vak had gekozen en hij zij daarop dit: 'Ik vind dit één van de meest veelzijdige en mooie vakken binnen de geneeskunde, omdat je langjarig contact hebt met de mensen uit de praktijk op verschillende momenten in hun leven. Bij eenvoudige problemen en ziektebeelden tot heel ingrijpende ziekteperiodes. Het is heel mooi om dat te mogen begeleiden. Je weet nooit precies hoe de dag gaat lopen, met wat voor patiënten, problemen of ziektebeelden je wordt geconfronteerd; soms hollen en dan weer (bijna) 'stilstaan' bij een terminaal ziekbed. Zeker het nabij staan in de palliatieve fase geeft mij ook veel voldoening.'

Zoals met alles heeft ook zijn baan een keerzijde. Daarbij noemt hij de volle werkdagen, waarbij het noodzakelijk is om goed af te bakenen. 'Als je niet oppast, is het werk nooit af'. Dit heeft mede te maken met zorg die in toenemende mate

verschoven wordt vanuit het ziekenhuis naar de huisarts, mensen die noodgedwongen langer thuis blijven wonen (afhankelijk van schaarser wordende thuiszorg/mantelzorg). Daardoor wordt het voor huisartsen steeds drukker. Maar ook noemt hij de ergernis rondom het toenemend aantal veel gebruikte medicijnen die niet leverbaar zijn. Oorzaak: verkeerd bezuinigen vanuit de overheid, wat met name ook vervelend is voor de patiënt.

Na acht jaar praktijk te hebben gehouden op het adres van zijn vader heeft hij bewust gekozen om in teamverband door te gaan op een nieuwe locatie.' De samenwerking binnen de huidige praktijk is prettig, je kunt elkaar collegiaal ondersteunen en bij afwezigheid vervangen,' zegt hij. Hij benadrukt dat hij nooit huisarts zou kunnen zijn zonder praktijkondersteuners en assistentes om hem heen, het is echt teamwerk!.

Als hij niet werkt, doet hij aan wielrennen met een groep van acht mannen, eigenlijk al sinds zijn terugkeer naar Zutphen. In het verleden heeft hij jarenlang gehockeyd bij MHCZ, maar een blessure aan zijn kruisbanden maakte daaraan een einde. Daarnaast speelt hij graag piano, voornamelijk klassieke muziek. In tegenstelling tot hem zelf is er van zijn drie kinderen niemand die in de voetsporen van hun vader zal treden, vertelt hij me.

En zo verlaat ik de spreekkamer dit keer zonder recept maar met een goed verhaal én foto van de sympathieke man die velen kennen als hun huisarts: Menno Norg !